

Chương 20

Em Đang Nhớ Anh

Sau chuyện lần này, họ hiểu rõ tình cảm của nhau hơn, trân trọng nhau hơn, tình cảm cũng gắn bó hơn trước.

Thuần Khiết thuộc tuýp người không ốm vặt nhưng đã ốm thì rất lâu khỏi.

Một trận cảm cúm mà kéo dài đến cả nửa tháng vẫn chưa thấy khỏi. Không biết Phong Bích Thần lấy đâu ra cái lí thuyết cổ quái, nói rằng làm chuyện ấy có thể chữa được cảm cúm, tối nào cũng thay đổi tư thế giày vò cô, không biết đủ. Lúc đầu Thuần Khiết còn có chút hưng phấn, về sau quả thực không thể chịu đựng được nữa. Đúng lúc sắp đến ngày Quốc khánh, các thương hiệu liên tục triển khai hoạt động. Cô tìm được hoạt động của một thương hiệu nào đó, đi nơi khác mấy hôm.

Chuyến đi công tác này Phong Bích Thần rất lạ, ngày nào cũng hai cuộc điện thoại sáng tối, tình ý sâu đậm, khiến một người tính tình lạnh lùng, tình cảm kín đáo như cô được rèn luyện trở nên nhiệt tình, phóng khoáng hơn. Những lời tình cảm rất sến, khi nghĩ lại cũng không dám tin là do mình nói ra.

Ngày cuối cùng, công ti đối tác tổ chức một buổi party, bỗng nhiên Trác Việt xuất hiện, dẫn theo một ngôi sao 9X mới nổi.

Gặp lại người yêu cũ, không thể thiếu vài câu chào hỏi. Trác Việt tách khỏi cô nàng ngôi sao kia, Thuần Khiết liền trêu anh ta: “Sao, anh dẫn theo nữ minh tinh xuất đầu lộ diện, không sợ Ôn tiểu thư ghen sao?”. Cô mở lòng mình, không còn gì vướng mắc, nói chuyện giống như bạn cũ.

Trác Việt gượng cười: “Cô ta là người đại diện cho một mẫu giày thể thao của công ti. Anh đưa cô ta đến làm hoạt động”.

“Ồ, còn tưởng công ti anh mời Tiêu Úc Sơn”.

“Anh ta kiêu như vậy, bọn anh mời không nổi. Nếu sớm biết em là bạn học của anh ta thì đã nhờ em rồi...”. Anh ta cười như không cười.

Thuần Khiết biết anh ta ám chỉ chuyện thư tình lần trước, liền nói: “Anh thật coi trọng em”.

Trác Việt cũng không truy cứu, bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Gần đây bách hóa Hùng Thịnh rất thâm, có thể sẽ bị thu mua”.

Thuần Khiết sửng người: “Thật sao?”.

Trác Việt nhếch mép cười, không trả lời. Thuần Khiết rất hiểu ý nghĩa từng biểu cảm của anh ta. Điều đó có nghĩa là chế giễu. Quả thực gần đây cô không quan tâm đến lĩnh vực này, cảm thấy rất mơ hồ về sự chế giễu của anh ta. Nhưng ấn tượng của cô với Ôn Đế rất tồi tệ, không kìm được nói: “Bị thu mua còn hơn bị con cái phá”.

“Xem ra quả thực em vẫn đề bụng chuyện của Ôn Đế, nhưng cũng không cần phải chơi Hùng Thịnh như thế chứ?”

“Cái gì? Em chơi Hùng Thịnh?”. Thuần Khiết nghe mà chẳng hiểu gì: “Ôn đại tiểu thư không gây phiền phức cho em là em đã tạ ơn trời Phật rồi”.

Trác Việt không kìm được cười khẩy: “Chẳng phải em đã quay lại tòa soạn làm việc rồi sao? Chẳng phải Ôn Đế bị đá đi sao? Chẳng phải đều vì tay họ Phong kia sao. Em còn vờ làm ra vẻ không biết gì sao? Thuần Khiết, anh thật không ngờ em lại trở thành loại người này?”.

Thuần Khiết không nói gì. Nếu nói chuyện này là do Phong Bính Thần làm thì có thể hiểu được. Anh có thực lực, cũng có khả năng làm như vậy. Đồ đáng ghét, không nói với cô một tiếng.

Trác Việt thấy cô ngây người không nói gì, có lòng muốn xem cô giải thích thế nào. Nhưng bỗng nhiên thấy cô mỉm cười, không khỏi thất vọng về cô, quay đầu bỏ đi. Thuần Khiết biết rõ anh ta hiểu làm nhưng cũng chẳng buồn đuổi theo để giải thích. Cô kiêu ngạo quá mức, với những người mình không bận tâm thì cũng không cần để ý đến suy nghĩ của đối phương.

Cô quyết định khi nào về phải thưởng cho Phong Bính Thần mới được. Chuyện này anh làm quá tuyệt!

Thành phố biển này là thiên đường mua sắm, hai đồng nghiệp đặc biệt rời lại lịch trình để đi sắm đồ. Thuần Khiết cũng muốn mua cho Phong Bính Thần thứ gì đó nhưng quả thực không nghĩ ra anh thiếu thứ gì. Việc ăn uống đi lại của anh đều có người chuyên sắp xếp, hơn nữa đều là những thứ tốt nhất. Điều duy nhất mà cô có thể cố gắng là làm một người bạn tình đẳng cấp. Thế nên rất mặt dày mua cho mình hai bộ đồ lót sexy.

Kết quả tối hôm ấy nhận được điện thoại của Phong Bính Thần. Anh nói vì việc phát hành phim ở Bắc Mĩ nên đã bay đi Mĩ rồi. Vốn dĩ muốn đợi cô về rồi đi, nào ngờ cô lại lùi lại lịch trình. Điều này khiến Thuần Khiết thở dài ngao ngán, ngay cả hai bộ đồ lót cũng cảm thấy buồn vì không gặp thời.

Về thành phố Thánh Anh chưa được hai hôm thì cô bỗng nhận được tin vui của Tiểu Châu, mời cô làm phù dâu, hôn lễ được diễn ra vào kì nghỉ Quốc khánh sắp tới. Thuần Khiết vội chúc mừng cô ấy, hỏi chi tiết về hôn lễ. Tiểu

Châu nói mời công ti tổ chức tiệc cưới, theo phong cách phương Tây. Nghi lễ tổ chức ở thành phố A, quê của chú rể Vu Liêm.

Sau khi cúp máy, cô lại nói chuyện điện thoại với một phù dâu khác là Tường Vi, ngưỡng mộ cảm thán một hồi, sau đó dò lịch, chẳng còn bao lâu nữa là đến Quốc khánh. Ngày lễ, hoạt động của các thương hiệu nhiều không kể xiết, công việc dày đặc. Nhưng cho dù thế nào cũng phải tham gia hôn lễ của chị em.

Cô nhanh chóng sắp xếp công việc, đặt vé máy bay đến thành phố A, lúc rảnh rỗi vào các trang mua sắm trên mạng, tìm xem tặng quà gì thì thích hợp. Lisa khuyên cô tặng trang sức. Thư Đình khuyên tặng quần áo. Tô San là người thực dụng, khuyên cô tặng tiền. Mọi người tranh nhau bàn tán trong phòng làm việc nhưng không thống nhất được tặng cái gì.

Buổi tối về nhà, Tiểu Châu lại gửi cho cô bản chương trình của công ti tổ chức hôn lễ, dặn dò họ phải đến trước, bởi vì phải tập trước nghi lễ. Lễ phục và phù rể tốt nhất tự chuẩn bị.

Tường Vi giỏi giao tiếp, có rất nhiều bạn nam nên không lo lắng. Thuận Khiết sớm có ý đưa Phong Bính Thần đến ra mắt, khổ nỗi anh đang ở nước ngoài, không thể về ngay được. Cho dù nói với anh thì cũng khó có thể quay về đúng hẹn, nên quyết định không nói với anh.

Ngày hôm sau, hết giờ làm cô liền kéo Lisa đi dạo phố chọn quà cưới. Không có ý định cụ thể, vào cửa hàng trang sức, nhìn một vòng cũng không có thứ gì thích hợp. Thuận Khiết biết Tiểu Châu xuất thân giàu có, thậm chí khác người thường. Những thứ bình thường khó mà lọt vào mắt cô ấy, giá cả xếp sau, mẫu mã nhất định phải tinh xảo, mới lạ. Lisa vừa nhìn vừa hỏi cô định mua món quà bao nhiêu tiền. Thuận Khiết phóng khoáng đáp lại: “Không quan trọng giá cả!”.

Lisa cười nói: “Thế thì đừng xem ở đây nữa, đến cửa hàng Cartier của bách hóa Hùng Thịnh”.

Thuận Khiết lập tức nói: “Được, đến thử xem”.

Lisa sững người: “Máu vậy sao?”.

Từ khi quẹt thẻ tín dụng của Phong Bính Thần, mua một đồng hồ xa xỉ, Thuận Khiết không ngại tiêu tiền của anh nữa. Nghe vậy liền cười nói: “Mình kiếm được khoản lớn, khác xưa rồi. Huống hồ với thu nhập của mình, thỉnh thoảng mua hai món đồ xa xỉ cũng không vấn đề”.

Lisa nghe thấy câu ấy không kìm được xuýt xoa một hồi, sau đó ra cửa bắt taxi đến Hùng Thịnh.

Nhân viên của Hùng Thịnh hiểu rộng biết nhiều, đã sớm luyện được một đôi “hỏa nhãn kim tinh”. Đúng hôm ấy Lisa lại đeo chiếc túi hàng fake giống y như thật. Cô nhân viên vốn đang tươi cười chào khách, nhìn thấy chiếc túi LV của cô ấy liền tỏ vẻ coi thường, không ôm một chút hi vọng nào về khả năng mua sắm của họ, hơn nữa thái độ ngạo mạn, nói năng ngông cuồng. Kết quả quà không mua được mà mua được một bồ tức, suýt chút nữa cãi nhau với nhân viên.

Tối hôm ấy, Phong Bính Thần gọi điện về. Cô không kìm được than phiền với anh, kêu ca một hồi. Anh kiên nhẫn an ủi cô, nói rằng một thời gian nữa Hùng Thịnh sẽ đổi chủ. Thuần Khiết vội nắm lấy cơ hội đó, hỏi anh: “Anh muốn thu mua Hùng Thịnh sao?”.

Anh cũng không giấu giếm: “Là một người bạn của anh”.

Thuần Khiết bán tín bán nghi: “Thật sao?”.

“Dĩ nhiên!”. Anh không muốn nói đến chuyện kinh doanh, liền hỏi: “Em ngắm được thứ gì của Cartier?”.

“Chẳng ngắm được thứ gì, chỉ đi xem thôi”.

“Không thể nào!”.

“Vì sao?”.

“Em không phải là người chỉ thích đi xem”.

“Thế em là kiểu người nào?”. Thuần Khiết không nhịn được cười.

“Là người luôn có mục đích rõ ràng”.

Thuần Khiết nghe vậy không kìm được thở dài, cuối cùng nói cho anh nghe chuyện hôn lễ của Tiểu Châu. Phong Bính Thần cười: “Anh cứ tưởng là chuyện gì to tát, nếu em không biết tặng gì thì cứ giao cho anh giải quyết đi”.

“Anh định tặng gì?”.

“Tạm thời chưa nghĩ ra, có điều đến lúc đó em sẽ biết”.

“Hôn lễ vào dịp Quốc khánh, ngày kia em sang đó, không còn thời gian nữa”.

“Yên tâm đi! Nhất định quà sẽ được mang tới đúng ngày”.

“Nếu anh cũng có thể về đúng ngày thì càng tốt”.

“Nhớ anh à?”. Tiếng cười của Phong Bính Thần ấm áp hơn.

Thuần Khiết cười một tiếng rồi nói: “Thôi xin! Lần này em đi làm phù dâu. Nếu anh không về kịp thì em đành phải tìm người khác”.

“Em dám?”. Phong Bích Thân quát cô trong điện thoại.

“Em cũng bắt đắc dĩ thôi mà”. Thuần Khiết vờ ra vẻ khó xử: “Trừ phi anh về kịp”.

“Được!”.

Anh trả lời rất dứt khoát, không khỏi khiến Thuần Khiết nghi ngờ: “Thật sao? Nhưng chẳng phải anh nói là phải ở lại mấy hôm sao?”.

Anh khẽ cười và nói: “Chuyện gì cũng có nặng nhẹ mà!”.

Thuần Khiết nghe mà thấy như lòng nở hoa, không thiếu những lời đường mật ngọt ngào.

Nhận được lời hứa của Phong Bích Thân, cô vô cùng vui sướng, sắp xếp hành lí đến thành phố A.

Thuần Khiết chưa làm phù dâu bao giờ, tưởng rằng trách nhiệm nặng nề, sau khi đến nơi mới biết mọi chuyện lật vật đã được sắp xếp ổn thỏa, váy cưới, lễ phục, trang sức của cô dâu đều đã được chọn xong. Một lúc sau Tường Vi cũng đến. Hai người cùng tham quan phòng cưới, váy cưới và các loại trang sức, hết lời khen ngợi, chúc mừng.

Buổi tối Tiểu Châu cùng họ đến khách sạn nghỉ, cùng xem lễ phục mà cả hai đã chuẩn bị cho hôn lễ, cảm thấy rất thỏa đáng, sang trọng nhưng không khoa trương. Tiểu Châu hỏi về phù rể của họ. Mặc dù Tường Vi có nhiều bạn nam nhưng không có ai là đặc biệt vừa ý, quyết định đi một mình, chờ cô dâu tặng cho một người. Mặc dù Thuần Khiết có người nhưng phải đúng hôn lễ mới có thể đến được. Tiểu Châu không biết làm thế nào, đành phải gọi điện cho Vu Liêm, bảo anh giải quyết.

Sau đó Tường Vi lấy quà mừng, là một đôi hoa tai kim cương vô cùng đẹp đẽ, tinh xảo, ngoài ra còn có một đôi khay áo tặng cho chú rể. Thuần Khiết vội bày tỏ quà của mình do nửa còn lại của mình chuẩn bị, còn về việc rút cuộc là quà gì thì bản thân cô cũng không biết. May mà họ chơi với nhau nhiều năm, không hề chú trọng đến những thứ bên ngoài nên cũng không hỏi đến cùng. Ba người tâm sự đến tận gần sáng, cuối cùng vì sợ thức đêm ảnh hưởng đến nhan sắc, bọn họ phải ép buộc thì cô dâu tương lai đang tràn đầy hưng phấn mới chịu đi ngủ.

Ngày hôm sau, các nhân vật chính đều phải diễn tập. Họ đến lễ đường, những người khác cũng đến đủ cả. Người ở công ti tổ chức hôn lễ đang giảng

giải nghi thức với bố mẹ hai bên, bên cạnh là ba chàng trai complet chỉnh tề. Thấy cô dâu đến, mọi người cùng ngẩng đầu nhìn.

Thuần Khiết nhìn thấy một khuôn mặt như đã từng quen trong đám đông xa lạ ấy. Liếc mắt nhìn qua, không kìm được dừng lại nhìn. Đối phương cũng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, nhớ ra người này chính là Vu Chân.

Điều này khiến cô không khỏi sửng sờ.

Vu Chân cũng sửng người. Hôm ấy ở nhà họ Chân có lẽ là ngày mà cả đời này anh ta khó có thể quên được, vì thế ấn tượng vô cùng sâu sắc với cô. Hai người đều không ngờ còn có thể gặp lại nhau, không khỏi cảm thấy khó xử.

Vu Liêm nhiệt tình đón tiếp bạn thân của vợ, giới thiệu họ với mọi người. Thì ra Vu Liêm là con trai chú họ của Vu Chân, một phù rể khác cũng là con nhà họ hàng, vừa tròn mười tám tuổi, khôi ngô, trắng trẻo, chưa nói đã đỏ mặt. Tường Vi rất thích trêu các cậu bé nên lập tức tuyên bố chọn cậu ta.

Vậy là Thuần Khiết đành phải ghép đôi với Vu Chân. Hai người đều không nhắc đến chuyện xem mặt, chỉ coi như lần đầu gặp mặt, còn trịnh trọng bắt tay nhau.

Sau hôm ấy, Vu Chân cũng lén nghe ngóng về Phong Bính Thần. Nhưng trong giới không ai nghe nói đến nhân vật này khiến anh ta càng kiên định với phán đoán của mình. Chắc chắn tay họ Phong đang khoác lác, thật tiếc vì không thể vạch mặt anh ta, không ngờ còn có thể có cơ hội để làm điều đó.

Nhân lúc đứng nghỉ anh ta hỏi Thuần Khiết: “Sao bạn trai của cô không đi cùng cô?”

“Anh ấy bận chút việc, đang ở Mĩ”.

“Nếu là tôi, chuyện quan trọng đến đâu cũng phải gác sang một bên, vị trí này sao có thể để người khác thay thế được? Xem ra hình như anh ta không bận tâm đến cô lắm, ha ha”. Anh ta dùng giọng điệu giống như nói đùa.

Thuần Khiết cười, đáp lại anh ta: “Ngày mai anh ấy sẽ có mặt, dù sao thì bây giờ chỉ là diễn tập thôi mà”.

“Ha ha. Bộ phim mà anh ta đầu tư đã chiếu chưa? Để tôi đến rạp chiếu phim thưởng thức”.

“Dịp Quốc khánh sẽ chiếu ở tất cả các rạp trong cả nước! Sau hôn lễ có thể đi xem”.

“Tên là gì?”.

“*Thiên ngoại lai khách*”

“Bộ phim Tiêu Ưc Sơn đóng vai chính?”.

“Vâng”.

Vu Chân không nói nữa, im lặng một lúc, lại hỏi: “Rất cuộc anh ta làm nghề gì?”.

“Kinh doanh”.

Vu Chân bị câu trả lời ngắn gọn của cô chặn họng. Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó.

Tối hôm ấy về khách sạn, Thuần Khiết gọi điện thoại cho Phong Bính Thần, xác nhận hành trình của anh. Nhưng không thể liên lạc được khiến cô rất bực tức, lại có chút lo lắng. Còn về Phong Bính Thần, tối hôm trước hai cô bạn thân đã tra hỏi rất kỹ. Những gì nên nói Thuần Khiết đã nói hết rồi. Tường Vi đoán chắc chắn anh đã ở trên máy bay, vì thế mới không liên lạc được. Thuần Khiết an tâm hơn một chút nhưng rất khuya mới ngủ được.

Ngày hôm sau là ngày trọng đại, mới sáng sớm cô đã bị Tường Vi đánh thức, bắt xe đến chỗ ở của Tiểu Châu. Trên đường đi cô tiếp tục gọi điện cho Phong Bính Thần, vẫn không liên lạc được, bỗng thấy lòng như lửa đốt. Tường Vi an ủi cô, dù sao thì cũng có người thay thế. Cho dù Phong Bính Thần không về kịp thì cũng không làm lỡ chuyện. Cô ấy không biết vì Vu Chân nên Thuần Khiết mới càng lo lắng hơn. Hôm qua cô đã nói rồi, nếu Phong Bính Thần không đến thì chẳng phải là thua anh ta sao.

Đến chỗ ở của Tiểu Châu, thợ trang điểm đã đưa trợ lý tới, đang chuẩn bị trang điểm cho cô dâu. Nhìn thấy họ, Tiểu Châu lập tức đứng dậy: “Thuần Khiết, điện thoại của cậu không liên lạc được”.

“Bởi vì cô ấy liên tục gọi điện cho người khác”. Tường Vi mỉm cười đặt va li xuống.

“Quà cậu tặng sáng hôm nay đã được mang tới”.

“Ở đâu?”. Tường Vi hỏi.

“Trên bàn trang điểm”.

“Người đâu?”. Thuần Khiết tưởng Phong Bính Thần mang đến, háo hức hỏi.

“Ai?”.

“Người mang quà đến”.

“Đi từ lâu rồi. Món quà này quá quý giá, mình không biết có nên nhận không?”.

Thuần Khiết rất tò mò, tạm thời gác Phong Bích Thần sang một bên để đi xem quà. Là một đôi đồng hồ đeo tay nam kim cương của Cartier, kiểu dáng kinh điển, đẹp đẽ, sang trọng. Các loại hóa đơn, giấy tờ đều được gửi đến, Tường Vi nhìn giá mà không khỏi há mồm. Thuần Khiết không nhịn được cười, hài lòng với món quà này hơn cả mong đợi, so với phong cách của cô thì quá xa hoa. Nhưng đây là phong cách của Phong Bích Thần, chẳng qua chỉ chuyện nhỏ như con thỏ, không cần phải kinh ngạc.

Trên hộp quà có viết Thuần Khiết mua tặng. Tiểu Châu không biết cô không hề biết chuyện này. Mặc dù đã sớm bày tỏ không bận tâm họ tặng cái gì nhưng món quà lớn thế này vẫn khiến cô ấy động lòng, không kìm được hôn vào má Thuần Khiết và nói: “Bạn yêu quý, cậu thật hào phóng”.

Thuần Khiết không khỏi bật cười, vỗ vào mặt cô ấy, vẫn chưa kịp nói gì thì bỗng nhiên Tường Vi quay đầu sang, đặt tay lên vai cô và nói: “Nói thật với cậu nhé Thuần Khiết, vốn dĩ mình còn nghi ngờ anh chàng họ Phong này. Bây giờ xem ra quả thực anh ta không hề tầm thường”. Câu nói ấy khiến mọi người bật cười.

Lúc ấy thợ trang điểm nhắc nhở họ: “Nếu không trang điểm thì e là không kịp đâu”. Thế là ba người vội vàng ngồi xuống trang điểm, làm tóc, thay lễ phục, trang điểm xong lên xe đến nhà thờ.

Món quà này đến đúng hẹn giống như cho Thuần Khiết một viên thuốc an thần. Cô biết Phong Bích Thần vốn rất bí ẩn, luôn làm cho người khác bất ngờ, vì thế lấy lại bình tĩnh, tắt điện thoại, tĩnh tâm chờ đợi.

Nghi lễ sắp bắt đầu mà anh vẫn chưa đến. Người dẫn chương trình nhanh chóng báo Vu Chân chuẩn bị. Anh ta sung sướng nói với Thuần Khiết: “Xem ra người thay thế như tôi phải đóng vai chính rồi”.

Thuần Khiết ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Vẫn còn ba phút”.

“Cô còn tin vào kì tích sao?”.

“Ba phút có thể xảy ra rất nhiều chuyện”.

“Cô tin anh ta như vậy sao?”.

“Hơn cả tin bản thân tôi”.

Vu Chấn tức đến phát cười, tỏ vẻ giống như đang xem kịch: “VẬY thì tôi sẽ mở to mắt để nhìn”.

Bên ngoài Thuần Khiết tỏ ra bình tĩnh, thực ra trong lòng rất căng thẳng, nhìn thời gian trôi qua, sắp đến giờ rồi. Vu Chấn khẽ ho một tiếng, chỉnh lại trang phục, cà vạt, chuẩn bị đi ra, liếc nhìn cô rồi nói: “Nếu không phải hôn lễ của anh em thì tôi cũng không thêm làm cái chức phù rể này...”.

“Thế thì không phiền anh nữa!”. Bỗng nhiên sau lưng có một giọng nói lạnh lùng ngắt lời anh ta.

Thuần Khiết nghe thấy giọng nói ấy, trái tim đang căng lên vì lo lắng bỗng chốc chùng xuống, ngay cả chân cũng nhũn ra. May mà Phong Bính Thần kịp thời giơ tay ôm eo cô.

Vu Chấn thấy vậy không khỏi bật cười: “Anh Phong, nghe nói anh đang ở Mỹ. Chúng tôi còn tưởng anh không kịp dự hôn lễ?”.

“May mà chưa muộn”.

“Anh đáp chuyến bay quốc tế nào vậy?”.

“Tôi tự lái máy bay đến”.

“Sặc”. Vu Chấn suýt chút nữa thì sặc nước bọt: “Lái máy bay từ Mỹ về?”.

“Đầu tiên đi máy bay riêng đến thành phố Thánh Anh, sau đó lái trực thăng sang đây, hạ cánh trên nóc tòa nhà đối diện”.

Vu Chấn phục sát đất, ngây người một lúc, lập tức biết điều bỏ đi.

Thuần Khiết ngẩng đầu nhìn anh, chưa nói gì thì đã nhận được một nụ hôn nồng cháy. Đến tận khi người dẫn chương trình tuyên bố cô dâu chú rể vào hội trường, Phong Bính Thần mới buông cô ra, thay cô chỉnh lại tóc và nói: “Em thật đẹp”.

Thuần Khiết lườm anh với ánh mắt vừa giận vừa mừng, có rất nhiều điều muốn nói nhưng không có thời gian, vội khoác tay anh đi ra. Lúc họ sánh bước, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Ở bất cứ trường hợp nào Phong Bính Thần cũng có thể lấn át nhân vật chính. Thuần Khiết đã quá quen với điều đó, tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Cô chỉ quan tâm đến phản ứng của hai cô bạn thân, liếc nhìn khuôn mặt của Tiểu Châu và Tường Vi, ngạc nhiên phát hiện vẻ mặt của họ vô cùng cổ quái, trong lòng không khỏi sửng sờ, vội liếc nhìn người đàn ông bên cạnh: complet sang trọng, đầu tóc chỉnh tề, tuấn tú khác người, không có gì để chê cả. Vậy thì

vì sao họ lại có biểu hiện như vậy? Cô dùng ánh mắt dò hỏi Tường Vi, khổ nỗi Tường Vi chỉ nhìn về phía Phong Bính Thần.

Nghi lễ kết thúc, mọi người đến vườn hoa tham dự tiệc mừng. Bố mẹ cô dâu chú rể lần lượt phát biểu. Phong Bính Thần không kìm được khẽ hỏi Thuần Khiết: “Quà anh chọn em hài lòng chứ?”.

Thuần Khiết mỉm cười nhìn anh: “Hài lòng”.

Anh nhìn cô say đắm một lúc rồi nói: “Thật sự hôm nay em rất đẹp”.

Thuần Khiết có chút e thẹn, cúi mặt xuống rồi nói: “Cảm ơn, anh cũng rất đẹp trai”.

“Anh rất muốn nhìn thấy em mặc váy cưới”.

Thuần Khiết đứng thẳng lưng, nheo mắt nhìn anh: “Anh đang đùa?”.

“Thật đấy, anh đã chuẩn bị nhẫn rồi”.

“Thật á? Bao nhiêu tiền?”.

Phong Bính Thần ngỡ ngàng: “Em có thể nghiêm túc một chút được không?”.

“Với điều kiện là hành vi của anh phải nghiêm túc một chút. Đây là hôn lễ của bạn em”.

“Yên tâm, anh sẽ không cầu hôn ở đây”.

“Thế thì được”. Thuần Khiết thở phào, bung li champagne nhấp một ngụm: “Em chỉ sợ anh làm thật”.

Phong Bính Thần bật cười, cầm tay cô, đặt lên đùi mình: “Có nhớ anh không?”.

Thuần Khiết đỏ mặt: “Đang ở chỗ đông người, chú ý hình tượng”. Phong Bính Thần không những không kín đáo mà còn nói đùa: “Anh thích nhìn dáng vẻ nghiêm túc của em lúc này”.

Thuần Khiết hết cách với anh, đành phải nhìn sang chỗ khác, bắt gặp ánh mắt kì lạ của Tường Vi khi nhìn Phong Bính Thần, khẽ hỏi anh: “Trước đây anh đã gặp Tường Vi chưa?”.

“Chưa”.

“Anh chắc chứ?”.

“Chắc”.

“Kì lạ, thế vì sao cô ấy cứ nhìn anh?”.

“Anh là người của em mà”.

Thuần Khiết tỏ vẻ nghi ngờ. Khi chú rể phát biểu xong, mọi người vỗ tay ầm ầm, cô cũng vỗ tay theo. Sau đó cô dâu chú rể nâng li chúc bạn bè, mời mọi người dùng bữa. Mọi người không câu nệ nữa, bỗng chốc không khí trở nên vui tươi, thoải mái hơn. Cô tìm cơ hội chính thức giới thiệu Phong Bính Thần. Tường Vi lập tức hỏi anh: “Tên tiếng Anh của anh là Chage?”.

“Đúng vậy”.

“Anh đã từng đến nước Anh?”.

“Không sai”.

“Biết đánh piano”.

“Anh không có anh em sinh đôi chứ”.

“Không”.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cô và Tiểu Châu nhìn nhau, gật đầu, sau đó nhìn Thuần Khiết và nói: “Anh ấy chính là anh dếp lê!”.

Thuần Khiết sửng người: “Cái gì?”.

Phong Bính Thần cũng không hiểu gì.

“Cậu quên rồi sao? Hồi ấy ở London, bọn mình được mời đến một quán bar tên là ‘Cat and Piano’ tham gia party. Cậu có việc gấp nên đi trước, còn bọn mình gặp một anh chàng ‘dếp lê’, chính là anh ấy! Tôi hôm đó anh ấy thể hiện tài năng chơi piano khiến tất cả các cô gái ở đó đều say đắm”. Cô nói xong mới nhận ra đang nói trước mặt Phong Bính Thần, có chút ngượng ngùng, liền cười trừ.

Tiểu Châu cũng cười: “Hai năm nay mỗi đũa bọn mình ở một nơi, không thường xuyên nhắc đến anh ấy nữa. Trước đây mọi người cùng buôn chuyện, thường nhắc đến các anh chàng đẹp trai đều lấy ‘anh chàng dếp lê’ ra so sánh. Không ngờ anh và Thuần Khiết lại đến với nhau. Quả thực khiến người ta bất ngờ”.

Phong Bính Thần đã sớm miễn dịch với những lời khen ngợi. Nhưng nghĩ đến việc họ là bạn của Thuần Khiết, vẫn tỏ ra vui mừng mỉm cười: “Thì ra chúng ta là bạn cũ, nhất thời không nhận ra, thật ngại quá”.

Thuần Khiết nghe những lời ấy, cuối cùng đã hiểu vì sao ánh mắt họ nhìn anh lại cổ quái như vậy. Nhưng sau đó lại nhớ tới một chuyện khác, vội hỏi: “Nói như vậy thì hôm ấy lúc ăn cơm ở nhà em, anh nói chúng mình quen nhau ở London là sự thật?”.

Phong Bính Thần không khỏi bật cười, cau mày nói với hai cô gái: “Các em nghe thấy không, cô ấy không hề nhớ tới anh?”.

“Bọn em cũng rất tò mò, rốt cuộc hai người quen nhau như thế nào?”.

Thế là Phong Bính Thần kể lại chuyện hôm ấy: “Các em thấy cô ấy có to gan không, dám bố thí cho một tí phở”.

Tường Vi cười ha ha: “Đây gọi là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc!”.

Tiểu Châu mỉm cười lắc đầu: “Tục ngữ nói hỏi thế gian tình ái là chi, chẳng qua là vô quýt dày có móng tay nhọn! Theo em thấy, bắt đầu từ khoảnh khắc cô ấy bố thí cho anh thì đã hạ gục anh rồi”.

Phong Bính Thần vội gật đầu: “Em nói đúng lắm”.

Thuần Khiết chỉ cười không nói gì, trong lòng trào dâng niềm xúc động ấm áp.

Sau khi hôn lễ kết thúc, cô dâu chú rể đi hưởng tuần trăng mật. Tường Vi chơi cùng họ hai ngày rồi cũng bay về đi làm. Thuần Khiết đưa Phong Bính Thần về nhà, Hứa Lam đón tiếp rất nhiệt tình.

Lúc ấy họ đã chuyển đến nhà mới, đặc biệt để dành cho cô một phòng ngủ rộng ở trên tầng, tiện cho họ về chơi. Từ khi có bạn trai là Phong Bính Thần, vị trí của cô ở trong nhà bỗng chốc được nâng lên rất nhiều. Thuần Khiết cảm thấy vô cùng nhảm nhí. Nhưng cuộc sống bình yên và tình cảm ổn định khiến cô trở nên khoan dung, rất nhiều chuyện cũng không tính toán nữa.

Một ngày trước khi về thành phố Thánh Anh, Thuần Khiết đưa Phong Bính Thần đến trường cũ của mình.

Trường học đã khác xưa, đẹp hơn trước rất nhiều, trồng rất nhiều loại hoa và cây cảnh. Xung quanh các hiệu sách, quán internet và quán game mọc lên như nấm sau mưa. Hai người dắt tay nhau đi dạo trong trường. Đi xa nhiều năm giờ quay về trường cũ, những hồi ức xưa cũ ùa về. Thuần Khiết không ngừng kể cho anh nghe về thời học sinh của mình. Phong Bính Thần đều ghi nhớ lại. Dĩ nhiên cũng có cả Tiêu Úc Sơn.

Anh ta nổi tiếng gần xa, ngay cả nữ sinh ở các trường khác cũng viết thư tình cho anh ta. Anh ta cao gầy, tuấn tú, giống như mỹ nam trong truyện tranh. Trong

cặp sách không bao giờ có hộp bút, không có một quyển sách nào hoàn chỉnh, trong ngăn bàn nhét đầy thư tình, đồ ăn vặt, các loại quà tặng, còn thường xuyên có người nhét nhầm thư tình vào ngăn bàn của cô. Ngón trở tay phải của anh ta lúc nào cũng quần urgo màu trắng, thường xuyên vào lớp trước khi chuông kêu một giây. Khi trả lời câu hỏi của giáo viên lúc nào cũng chỉ lặp đi lặp lại mấy câu: “Em không biết”, “Quên rồi”, “Xin lỗi”...

Nghĩ đến những chuyện này, Thuần Khiết không khỏi trầm ngâm.

Phong Bính Thần quan sát nét mặt, gần như đoán được cô đang nghĩ gì nhưng không làm phiền cô. Mỗi người đều có kí ức của riêng mình. Đó là quá khứ anh không thể tham gia, khó tránh khỏi có chút nuối tiếc. Kể ra cũng lạ, anh không hề ghen với người bạn trai chính thức của cô mà lại bận tâm đến Tiêu Úc Sơn.

Tiếng chuông vang lên, học sinh ủa ra khỏi lớp như đàn ong vỡ tổ. Họ cũng đi theo đám đông. Trước khi lên xe, Thuần Khiết quay đầu nhìn lần cuối. Đây là ánh mắt tạm biệt của một người phụ nữ với thời thiếu nữ của mình, tạm biệt những năm tháng e lệ, tạm biệt mối tình đầu, cũng là tạm biệt thời thanh xuân

Cô ngả người vào cửa kính, ánh đèn bên đường hắt vào mặt cô. Cuối cùng sự im lặng của cô khiến Phong Bính Thần cảm thấy không vui. Anh lắc tay cô, tức giận nói: “Vẫn còn nhớ đến tay họ Tiêu kia sao, đừng quá đáng quá...”

Thuần Khiết quay sang nhìn anh, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí có chút yêu thương: “Ngốc à, em đang nhớ anh”.

Bình thường khi nói chuyện với người khác cô đều giữ vẻ cảnh giác, nhút nhát như thỏ, chưa bao giờ thả lỏng giống như lúc này. Nét mặt vừa tĩnh lặng vừa yên bình. Phong Bính Thần có thể cảm nhận được sự khác biệt của cô, lớp băng vô hình trên người cô bỗng nhiên tan chảy, thay vào đó là ánh sáng của niềm hạnh phúc. Đôi mắt sáng cũng trở nên vô cùng dịu dàng, khiến toàn thân cô toát lên một vẻ đẹp chưa từng có.

Anh sững người một lúc rồi nói: “Nhớ cái gì?”

Thuần Khiết mỉm cười: “Anh biến thành một con sâu nhỏ, chui vào đầu em mà xem”.

“Anh đâu phải là Tôn Ngộ Không”.

“Em tưởng anh còn thần thông quảng đại hơn cả Tôn Ngộ Không?”

Phong Bính Thần mỉm cười.

Thuần Khiết nắm tay anh, gục đầu vào vai anh, nhìn ra ngoài cửa, để mặc cho cảm xúc bay đi.

Anh chưa bao giờ nổi nóng với cô, chưa bao giờ cau có với cô, chưa từng làm chuyện gì tổn thương cô. Lúc nào anh cũng dí dỏm, cuốn hút, dịu dàng, nho nhã như vậy. Cho dù bị từ chối vẫn tỏ ra ân cần, chu đáo, phong độ ngời ngời. Anh lại thật tự tin, bao dung, sâu sắc. Nếu trái tim của cô đã từng là đá băng lạnh lùng, vậy thì sự dịu dàng của anh giống như nước suối chảy qua khe núi, nước chảy đá mòn, nhu có thể khắc cương.

Anh chưa từng hứa hẹn với cô, cô cũng không cần anh phải làm như vậy.

Cuộc đời là một chuyến đi rất dài. Nó có sức mạnh có thể khiến lời hứa biến thành trò cười hay lời nói dối. Vì thế cô không cần những lời thề sắt son. Giữa họ chỉ có sự tự nhiên, thuận theo tự nhiên. Đây là cách mà cô thích. Cô không vì sự giàu có và thế mạnh của anh mà đưa mình vào thế yếu, từ đó sợ hãi già nua, xấu xí. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng thân thể để đổi lấy thứ gì. Cô hiểu rất rõ tuổi xuân là một thứ dễ mất đi, có thời gian nhất định. Vì thế phải biết hưởng thụ.

Nhờ có anh, cô học được cách làm thế nào để yêu một người. Đúng vậy, yêu một người là phải giống như anh, kìm nén, nhẫn nhịn, không nói những lời tổn thương đối phương, không làm hại đối phương. Lặng lẽ chờ đợi, âm thầm quan tâm, dang tay giúp đỡ khi đối phương cần, không bao giờ rời xa.

Kết cục xấu nhất mà cô có thể nghĩ đến về tình yêu chẳng qua là hủy diệt. Nhưng cô chưa bao giờ tin cái gọi là kiếp sau. Chỉ cần cuộc sống vẫn tiếp tục, sinh mệnh vẫn còn, vậy thì ai có thể nhìn thấy tương lai. Có thể ngày mai họ sẽ xa nhau, có thể vĩnh viễn không rời xa, ai mà biết được.

Cô vẫn chưa đủ tự tin, chưa yên tâm với bản thân, vì thế quyết định giao sinh mệnh cho anh. Đến khi nào anh mệt mỏi, không thể gánh vác được mới thôi. Lúc ấy cô sẽ lấy lại tinh thần, bắt đầu lại. Bởi vì cô biết muốn nhìn thấy buổi sớm với tiếng chim hót líu lo thì phải trải qua rất nhiều đêm mộng dài.

HẾT